

รวมคำบรรยาย

ภาคสอง สมัยที่ ๗๗ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ เล่มที่ ๓

บทบรรณาธิการ

คำถาม ผู้ซื้อมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรีโทรศัพท์สั่งซื้อสินค้าจากผู้ขายซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ ผู้ขายส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้ซื้อแล้ว ผู้ซื้อไม่ชำระราคา ดังนี้ ถือว่ามูลคดีเกิดขึ้นที่ใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๒๔/๒๕๖๗

โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีสำนักงานตั้งอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลชั้นต้น (ศาลแขวงสมุทรปราการ) จำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของร้าน บ. ประกอบธุรกิจจำหน่ายยางรถยนต์ ตั้งอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลจังหวัดกาญจนบุรี การติดต่อสั่งซื้อสินค้าทั้งหมดตามฟ้อง จำเลยที่ ๒ หรือพนักงานร้าน บ. ของจำเลยที่ ๒ โทรศัพท์สั่งซื้อสินค้าจากโจทก์ หากโจทก์มีสินค้าก็จะตอบตกลงขายให้ทางโทรศัพท์โดยโจทก์ออกหลักฐานสำเนาใบกำกับภาษี/สำเนาใบกำกับสินค้าอันเป็นหลักฐานการซื้อขายที่บริษัทโจทก์

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ ๒ ได้รับอนุญาตให้ฎีกามีประการเดียวว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ต่อศาลชั้นต้น (ศาลแขวงสมุทรปราการ) หรือไม่ ที่จำเลยที่ ๒ ฎีกาว่า จำเลยที่ ๒ ทำคำเสนอทางโทรศัพท์ขณะอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี เมื่อโจทก์สนองรับกลับมาจึงต้องถือว่ามูลคดีเกิดที่จังหวัดกาญจนบุรี เมื่อจำเลยที่ ๒ ทราบคำสนอนั้น

เห็นว่า ในการเสนอคำฟ้องนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๔ (๑) บัญญัติว่า “คำฟ้อง ให้เสนอต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลไม่ว่าจำเลยจะมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรหรือไม่” คำว่า “**มูลคดี**” หมายถึง เหตุอันเป็นที่มาแห่งการโต้แย้งสิทธิอันจะทำให้โจทก์มีอำนาจฟ้อง มูลคดีของเรื่องนี้เป็นเรื่องสัญญาซื้อขาย การที่จำเลยที่ ๒ หรือพนักงานร้าน บ. ของจำเลยที่ ๒ โทรศัพท์สั่งซื้อสินค้าจากโจทก์ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๕๖ บัญญัติให้ถือว่าเป็นคำเสนอแก่บุคคลผู้อยู่เฉพาะหน้าด้วยเช่นกันนั้น คงมีผลแต่เพียงว่าการที่บุคคลคนหนึ่งทำคำเสนอไปยังบุคคลอีกคนหนึ่งทางโทรศัพท์ดังกล่าว หากมิได้บ่งระยะเวลาให้ทำคำสนองไว้ เสนอ ณ ที่ใดเวลาใดก็ย่อมจะสนองรับได้แต่ ณ ที่นั้นเวลานั้นเท่านั้น มิได้บัญญัติไปถึงกับให้ถือว่าขณะนั้นทั้งผู้เสนอและผู้สนองอยู่ในสถานที่เดียวกันด้วย

ข้อเท็จจริงยังคงต้องฟังว่าขณะมีการเจรจาตกลงทำสัญญาซื้อขายรายนี้ จำเลยที่ ๒ หรือ พนักงานร้าน บ. ของจำเลยที่ ๒ เจรจายู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี ส่วนโจทก์เจรจายู่ที่จังหวัด สมุทรปราการ ดังนั้น ทั้งจังหวัดสมุทรปราการที่โจทก์อยู่และจังหวัดกาญจนบุรีที่จำเลยที่ ๒ อยู่ จึงต่างเป็นสถานที่ก่อให้เกิดสัญญาซื้อขายรายนี้ร่วมกัน โจทก์จึงฟ้องจำเลยที่ ๒ ต่อศาลชั้นต้น (ศาลแขวงสมุทรปราการ) อันเป็นศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลได้ การที่จำเลย ที่ ๒ ผู้เสนอได้รับคำสั่งมอบรับจากโจทก์นั้นเป็นแต่เพียงข้อพิจารณาว่าสัญญาเกิดขึ้นแล้ว หรือไม่เท่านั้น มิได้ทำให้สถานที่ที่จำเลยที่ ๒ อยู่เป็นสถานที่มูลคดีเกิดเพียงแห่งเดียว แต่อย่างใด

คำถาม โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยคืนเงินมัดจำและใช้เบี้ยปรับพร้อมทั้งดอกเบี้ย ให้แก่โจทก์อ้างว่าจำเลยผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพิพาท จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า โจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญา ไม่ไปปรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ขอให้โจทก์ชำระค่าขาดประโยชน์จากการสูญเสียโอกาสและขาดรายได้ในทางธุรกิจ ดังนี้ ฟ้องแย้งเกี่ยวข้องกับฟ้องเดิมหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๕๐/๒๕๖๗

คำให้การของจำเลยแสดงโดยชัดแจ้งว่าจำเลยปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้น ทั้งยกเหตุ ที่อ้างว่าโจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินฉบับเดียวกันเป็นเหตุในการฟ้องแย้งว่า ในวันนัดโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทโจทก์ไม่ไปปรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน จำเลยขอให้โจทก์ชดใช้ ค่าเสียหายเป็นค่าเสียโอกาสในทางธุรกิจของจำเลย สภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างอันอาศัย เป็นหลักแห่งข้อหาตามฟ้องแย้งของจำเลยเป็นเรื่องที่จำเลยอ้างว่าได้รับความเสียหายเป็น ค่าเสียโอกาสในทางธุรกิจที่จะได้กำไรจากการก่อสร้างและจำหน่ายห้องชุดด้วยตนเองเพราะ โจทก์ไม่ไปปรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นการประพฤติผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินฉบับ เดียวกัน และโจทก์ทราบรายละเอียดโครงการของจำเลยมาตั้งแต่ต้น ดังนั้นฟ้องแย้งเป็นเรื่อง ที่เกี่ยวกับฟ้องเดิมของโจทก์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๗ วรรคสาม

คำถาม คดีก่อนศาลได้วินิจฉัยคดีไปตามคำทำของคู่ความ จะนำคดีมาฟ้องร้องกันอีก จะถือเป็นฟ้องซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๘ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๕๘/๒๕๖๗

ที่ดินพิพาทในคดีก่อนและคดีนี้แปลงเดียวกัน แม้คดีนี้โจทก์จะเปลี่ยนรูปคดีจากเรื่องขับไล่และเรียกค่าเสียหายเป็นเรียกทรัพย์สินและเรียกค่าเสียหาย แต่มีคำขอให้จำเลยออกไปจากสิ่งปลูกสร้างเหมือนคดีก่อน แม้คดีก่อนศาลจะมีได้วินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีโดยตรง เนื่องจากคู่ความตกลงทำกันเฉพาะผลคดีแพ่งคดีอื่นเป็นข้อแพ้ชนะ และศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดคดีก่อนไปตามคำทำของคู่ความโดยพิพากษายกฟ้อง คำพิพากษาคดีก่อนย่อมผูกพันคู่ความว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในที่ดินพิพาทโดยโจทก์ขับไล่ไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง คู่ความคดีก่อนและคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกันและคดีก่อนได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดไปแล้ว โจทก์จึงต้องห้ามมิให้นำคดีมาฟ้องใหม่อีก เพราะเป็นฟ้องซ้ำ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๘ ด้วย

คำถาม ถ้อยคำที่เป็นส่วนหนึ่งของคำรับสารภาพจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของบุคคลนั้น หรือผู้ร่วมกระทำความผิดอื่นได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๒/๒๕๖๗

ถ้อยคำอื่นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๔ วรรคท้าย ต้องไม่ใช่ถ้อยคำที่เป็นส่วนหนึ่งของคำรับสารภาพของจำเลย ถ้อยคำในบันทึกการจับกุมที่ว่าจำเลยรับว่าเป็นเจ้าของเมทแอมเฟตามีนและอาวุธปืนของกลางร่วมกับ ก. โดยมีรายละเอียดว่าชื่อมาจากบุคคลอื่นเพื่อนำมาจำหน่ายต่อซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำรับสารภาพ เช่นนี้ไม่สามารถรับฟังคำรับสารภาพของจำเลยเป็นพยานหลักฐานได้ ส่วนคำรับสารภาพชั้นจับกุมของ ก. แม้จะไม่ห้ามรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีของจำเลย แต่ก็ถือเป็นพยานบอกเล่าและขัดทอดซึ่งมีเงื่อนไขให้รับฟังและมีน้ำหนักน้อย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ และ ๒๒๗/๑

คำถาม ผู้ยื่นคำร้องขอเพิกถอนการบังคับคดีขอให้มีการบังคับคดีไว้ในระหว่างวินิจฉัยชี้ขาด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๙๕ วรรคสาม ศาลจะต้องมีการบังคับคดีตามคำขอ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๑๕๙/๒๕๖๗

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๙๕ วรรคสาม ที่บัญญัติว่า “การยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองอาจกระทำได้ไม่ว่าในเวลาใดก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลงแต่ต้องไม่ช้ากว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบข้อความหรือพฤติการณ์อันเป็นมูลแห่งข้ออ้างนั้น ทั้งนี้ ผู้ยื่นคำร้องต้องมีได้ดำเนินการอันใดขึ้นใหม่หลังจากได้ทราบเรื่องบกพร่องผิดพลาด หรือฝ่าฝืนกฎหมายนั้นแล้ว หรือต้องมีได้ให้สัตยาบันแก่การกระทำนั้น และในกรณีเช่นว่านี้ผู้ยื่นคำร้องจะขอต่อศาลในขณะเดียวกันนั้นให้มีคำสั่งงดการบังคับคดีไว้ในระหว่างวินิจฉัยชี้ขาดก็ได้” บทบัญญัติดังกล่าวในตอนท้ายอันเกี่ยวกับการที่ยื่นคำร้องขอเพิกถอนการบังคับคดีจะขอให้ศาลมีคำสั่งงดการบังคับคดีไว้ก็ได้ในระหว่างวินิจฉัยชี้ขาดคำร้อง **มิได้เป็นบทบังคับศาลให้ต้องมีคำสั่งงดการบังคับคดีไว้ไว้ในระหว่างพิจารณาคำร้องขอเพิกถอนการบังคับคดีแต่ประการใด** การพิจารณาว่าในระหว่างนั้นมีเหตุสมควรงดการบังคับคดีหรือไม่ย่อมเป็นอำนาจของศาลที่จะพิจารณาสั่งตามดุลพินิจที่เห็นสมควรเป็นรายกรณีไป การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้องของดการบังคับคดีของจำเลยทั้งสี่ซึ่งมีผลตั้งแต่วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ว่า “ศาลได้มีคำสั่งสั่งนัดไต่สวนคำร้องขอเพิกถอนการบังคับคดี คำร้องนี้จึงตกไปในตัว” จึงมีผลเท่ากับศาลชั้นต้นยกคำร้องของดการบังคับคดีของจำเลยทั้งสี่ซึ่งเป็นอำนาจของศาลชั้นต้นตามที่เห็นสมควร และเมื่อศาลชั้นต้นมิได้มีคำสั่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีงดการขายทอดตลาดได้ตามคำขอของจำเลยทั้งสี่ ทั้งกรณีไม่ต้องด้วยเหตุใด ๆ ที่เจ้าพนักงานบังคับคดีจะงดการบังคับคดีไว้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๙๙ (๑) ถึง (๔) กับมาตรา ๒๙๐ แล้ว การบังคับคดีและขายทอดตลาดทรัพย์สินของจำเลยที่ ๔ ที่เจ้าพนักงานบังคับคดีได้กระทำไปเพื่อบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ตามคำพิพากษาให้เป็นไปตามคำพิพากษตามยอมจึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและไม่มีเหตุต้องเพิกถอนการขายทอดตลาด

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์

บรรณาธิการ